

Всичко се връщаше къмъ животъ. Само баша ми го нѣмаше. Не се събуждаше. За винаги го бѣше притиснала черната земя.

На югъ отъ Брѣстово въ Рила и Пириинъ и по двата брѣга на Струма анархията, насилията, убийствата продължаваха.

Чичо Стоименъ и неговитѣ безбройни врагове продължаваха кървавата борба. Връзката между него и насъ пакъ се възстанови. Той се хубаво разплатилъ съ частъ отъ башибозука, който нападна и ограби Брѣстово. Когато се връщали по селата си тия разбойници, чичо ги връхлетѣлъ по части и мнозина избилъ. Плячката имъ събралъ и раздалъ на свои приятели изъ селата.

Мюляазимъ Тефикъ, единъ отъ подчиненитѣ на Колаасъ Селимъ, последнитѣ дни обикаляше по селата около чифлика на своя началникъ, защото комититѣ се бѣха размножили и много одързостили, предвидъ приближаването на руситѣ. Можеха да нападнатъ Селимовитѣ стада и да ги отвлѣкатъ.

Мюляазимъ Тефикъ се катерѣше въ тъмни зори съ сто и петдесетъ души аскеръ на горе по една урвеста мѣстностъ. Бѣха му обадили сигурни хора, че една чета комити снощи се е отбила да ношува въ пещерата въ дѣсно. Той искаше да разположи пусии (засади) надъ входа на пещерата и да чака притаенъ, когато дойде редъ да излизатъ комититѣ. Ако нападнѣше отъ долу, лесно можеше да бжде забелязанъ и щѣше да се изложи на сигурна опасностъ. Мѣстото надъ пещерата бѣше залесено съ стара букова гора, а подъ нея всичко изсѣчено и оголено. Надолу можеше да се забележи, дори мишка ако пропѣлзи. Комититѣ бѣха зели предвидъ това. Въ случай на опасностъ отъ долу, щѣха да се отдрѣпнатъ на горе въ гората. Никой не можеше да ги застигне изъ гжстакитѣ.

Тефикъ бѣше станалъ опитенъ въ партизанскитѣ боеве. Знаеше си много добре работата. Сега, като стигна на опредѣленото мѣсто, разпредѣли си хората и ги настани въ